

דיוויד ברוזה:

גם בזכות האשה
האמיתית שאיתי!

רון בן-ישי:

לא אזרוק אבנים
לבאר ששתיתי ממנה!

ריקי שלח:

נאלצתי לפנות
למקורות מימון זרים!

ראיתי את סרטו של ריקי שלח, "החורף האחרון". הסרט מספר את סיפורו של שתי נשים, אמריקאית וישראלית, שבעליהן נעדרים. הנשים מזהות גבר אחד כבעלן, ומכאן ואילך הן נקשרות זו בזו עד שחוזר הגבר מן השבי.

אני לא מבקרת קולנוע, אך גם כהדיוט יש לי זכות דיבור. הסרט הזה תפס אותי חזק.

כל הזמן הפריעו לי שני דברים: יונה אליאן, היפהפיה בדרך-כלל, פשוט נראית בסרט כאשה חסרת חן, קשה ומאוד לא מושכת; והפריעה לי מאוד האמריקניזציה של הסרט. הבימאי כל-כך עבד על האמריקניזציה, שאפילו שמות הגיבורים הם אנגליים. גם השילוט על דירתה של יונה הוא באנגלית.

כל הקריצה הזו לכיוון אמריקה פשוט הפריעה לי. לא רק שיונה לא מצאה חן בעיניי, גם קתלין קווינלן האמריקאית מאבדת בסרט את נשיותה, שלא לדבר על הנשים האחרות -- כולן בתיסרוקת מורמת, ואף אחת מהן לא יפה. שאלתי את ריקי שלח:

אתה שונא נשים?

למה את מתכוונת?

מדוע הנשים בסרטן כלייך לא יפות, כלייך הסרטייך?

אני לא יודע על מה את מדברת. זוהי הפעם הראשונה שאני שומע תגובה כזאת. אני מאוד מופתע, ואני חושב שאת טועה.

הנשים בסרט שלי נראות יפות מאוד. יונה לא היתה יפה כלייך באף סרט. התיסרוקת שעשינו לה פותחה לה את הפנים -- כך יונה צריכה להיראות ולשחק.

מדוע האמריקניזציה בסרט?

הסרט מכור מראש לחברת הפצה אנגלית. אני יכול לתת לך תשובה ארוכה ומורכבת -- האמריקניזציה, כמו שאת קוראת לזה, היתה התנאי -- לעשות או לא לעשות את הסרט. אילו ניתן לי לעשות את הסרט כישראלי, בתקציב של 280 אלף דולר, אולי הוא לא היה מדבר אנגלית. לחברת-ההפצה שקנתה אותו מראש ושאיפשרה את עשייתו היו דרישות משלה.

הם דרשו שהשמות על הדלתות יהיו באנגלית?

הם דרשו שהסרט יתאים לאמריקה. אבל הסרט מתרחש בישראל.

תראי, כל מה שאני יכול להגיד לך, שאם תקחי את ממוצע הסרטים שעשו במאים ישראלים בחמש השנים האחרונות, תראי שאף אחד כמעט לא עשה יותר מסרט אחד. זה הסרט הראשון שלי, ואני מקווה שלא יהפוך לאחרון. נאלצתי להסכים לכמה נקודות.

רציתי מאוד לעשות סרט ישראלי, אך ניכשלתי בגיוס כספים. לכן נאלצתי לפנות למקורות מימון זרים, להעסיק שחקנים אמריקאים.

כבר חצי שנה מאז מונה רון בן-ישי כמפקד גל"ץ. גולת הכותרת של התחנה הצבאית הוא ה"שירותרום". אני עצמי מסתייגת מאוד מהתרמות המוניות, הפונות אל רגש הציבור. התחרות הזו, של מי שיתרום יותר כסף שמו יוזכר ברדיו, לא בדיוק מוצאת חן בעיני. התבקשתי לראיין את רון בן-ישי, אך מה יש לי להגיד על ה"שירותרום" שלא נאמר ומה יש לרון בן-ישי לומר לי שלא אמר לאחרים?

מה יש לך להגיד לי על ה"שירותרום" שלא אמרת לאחרים?

אין לי. נגמרו לי המילים. כל מה שהיה לי להגיד כבר אמרתי.

אז ספר לי איך העבודה בגל"צה"ל. נחמד מאוד. אני מאוד אוהב את התחנה והעובדים שבה מאוד מוצאים חן בעיני. כבר ראיתי עובדי תחנות שידור בכל מיני מקומות. אבל נכונות כזאת ומעוניינות כזאת למוצר כמו שיש בגל"צה"ל לא ראיתי בשום מקום בעולם. לאנשים פשוט אכפת מהעבודה.

אתה רומז למלוויזיה?

אני רומז בדיוק למה שרמזתי. אני לא אוהב לזרוק אבנים לבאר ששתיתי ממנה. ושאולי עוד אשתה ממנה. יש לי תוכניות לחזור באחד הימים לסלווייה.

אתם עומדים כעת בתחרות עם קודי ישראל. תוכניתו של גבי גזית, כך אומרים, גזרה מאזינים מ"שעתיים משתיים". מה אתה עושה בעניין?

זה נכון שאנחנו עומדים בתחרות עם גבי גזית. עד כמה שהנסיבות מאפשרות, אנחנו משתדלים לשפר ול-ייעל. יש לנו בעיות עם כוח-אדם, שדרים ותקציב. למרות זאת, הסקרים הוכיחו שלג"ץ היא עדיין התחנה הפופר לראייה ביותר.

זה היה לפני התוכנית של גבי גזית.

אני לא מבין את זה ככה. המיפור הזה, שגבי גזית לוקח מאזינים מגל"צה"ל, הוא מיתוס. זהו אחד המוצרים שסוללת יחסייהציבור של קול-ישראל מוכרת לציבור. שום סקר לא הוכיח, שלגבי גזית או לאבי אתגר יש יותר מאזינים מאשר לשעתיים משתיים או מאשר לאלכס אנסקי.

דיוויד ברוזה, תאמינו או לא, מכר שיבעים אלף עותקים מתקליטו האחרון, "האשה שאיתי". במימדים ישראלים, זה לא יאמן ממש. רציתי לערוך ראיון ענק עם הגאון התורן של הזמר העברי, שעלה לגדולה שכזאת דווקא בגלל הזמר הספרדי. אלא שהאיש מרוויין נון-ססופ.

אבל בלי דיוויד ברוזה אי-אפשר, מכיוון שהוא כיום הזמר המדובר ביותר בארץ. אז שאלתי אותו:

איך עשית את זה, איך מכרת כלייך הרבה תקליטים?

אני לא יודע. אני חושב שאנשים פשוט אוהבים את המוסיקה הזאת. היא חמה. היא מדברת אליהם.

גם אני אוהב את זה מאוד, לכן אולי זה הצליח לתפוס את קהל המאזינים.

ועוד מילה אחת: זה לא רק בזכות התקליט. זה גם בזכות האשה שאיתי. אשתי, רותי, שהיא המנהלת האישית והמפיקה שלי והאמא של שני ילדי -- זאת האשה שאיתי!